

TEKSTI: SEPPÖ PIETIKÄINEN

Beetleheimin tähti

Melodiat, lauluääni, sanoitukset.

Vastauksia kysymykseen miksi Neil Young on niin hyvä. Silti pesunkestävä Young-diggari raapii vielä päätään. Jotain syvällisempää pitäisi keksiä, jotain mikä sisältäisi lukemattomat levysoittimen ääressä vietetyt tunnit, mielihyvän ja tuskan. Vihdoin rohkaistuneena Young-diggari sanoo ymmärtävänsä Youngia.

Siinäpä se. Neilin kokemukset ovat kuin kenen tahansa. Muoto johon hän ne pukee on yksinkertainen.

Kotona ennen Tukholmaan lähtöä asetan kaikki Youngin seitsemäntoista LP:tä riviin. Tarkoituksena on kuunnella pelkkää Youngia pari päivää. Laulan mukana, väännän volyyymia ylöspäin, yritän. Ei tule mitään. Laulut ovat liian tuttuja, kaksi viimeistä kiekkoa huonoja.

OOOOOOOO

Kumitossut, mustat teryleeni-housut, ruudullinen työmiestapa. Niiden sisällä luuta ja nahkaa, lihaksiakin. Neil Young.

Neil on pitempi kuin osasin kuvitella. Arvioisin ainakin 185 senttiä. Pituusvaikutelma korostuu Nils Lofgre-

nin ansiosta. Mies on kitaraa soittava kääpiö. Soittotyylillä on kuin heinämieheltä lainattu, mutta överiydessä on oma viehätöksensä. Eikö rock'n'roll olekin arkielämää mahtavampaa, larger than life?

Cinnamon Girl rävéhtää melkein heävynä, Everybody Knows ja Southern Man seuraavat samaa rataa. Mielessäni herää epäily. Aikooko Neil pelata todella varman päälle? Mutta sitten tulee maistiaisia uudelta vielä ilmestymättömältä levyltä. Hmmm... Syntikat ja vocoderit soivat nauhalta. Kiinnostavaa.

A Man Needs A Woman piisin aikana ajattelen: mitä latteuksia Neil heittääkään lauluissaan! Mieleeni välähtää

muistuma synkistä Lontoon ajoista syksyllä -78. Olisinko selvinnyt ilman Comes A Time-levyä kuitenkaan. Mutta ajat muuttuvat. Vilkaisen leidiini vieressäni. Kyllä, nyt on toinen aika.

Iloissani päätän digata tätä konserttia, kuten 12 tuhatta kanssaihmiä tekee. Old Man. Melkein kuulen ihmismassan pohtivan suhdettaan omiin iseihinsä. Viat ja paskamaisuudet kiertävät sukupolvelta toiselle. Vankkumattomasti.

Yleisöllä on kansainvälistä tatsia: pikku sytkärit loistavat pimeydessä. Onko joku suomalainen pyhiinvaeltaja niin kannissa, että tuikkaa jäähalin tuleen?

Jokainen laulu palkitaan runsaasti. Unelma on toteutunut, Neil on elävänä lavalla. Sama Neil joka niin paljon antoi, kävelevä legenda. Mitähän se ajattelee siitä kun jokainen säe otetaan vastaan raamatunlauseena, ihmettelee leidini. Mitähän todella! Ei ole Neilillä helppoa, mutta vain helvetistä käsin voi jakaa lohtua.

Kaksi valospottia, Neil ja Nils. Syntikkamusa kokonaisuudessaan nauhalta. Mitä hittoa... Nils soittaa näkymätöntä kitaraa, Neil laajaeleistä

ihmetystä täynnään. Taivaitten rockia, pelkkä puhdas imitsi! Tästä pidän. Eikä piisikään kuulosta hullummalta. Neil on kehittänyt elektronimusiikista oman simppelein sovellutuksensa. Se on kansantajuista, melodioiltaan vahvaa. Siitä tulevat kaikki pitämään pienen hämmästelyn jälkeen.

Neil ei ole läheskään Mr. Gone. Kiihkeä muuttamisen halu ajaa häntä edelleen takaa ruoska viuhuen. Mutta etulinjan taistelijan arvomerkit on häneltä jo viety usean uuden bändin ja artistin voimin.

Hey, hey, my my... Kiitos! Like A Hurricane, you could have been anyone to me.

OOOOOO

Tunnelbanassa, massalta pelastuneena. Olen nyt nähnyt Neil Youngin, hahmon joka toistakymmentä vuotta sitten loisti elämäni kuin Betlehemin tähti. Koskin käsin tuohon tähteen ja se muuttui tomuksi. Enää minun ei tarvitse tähyillä taivaalle. Olen vapautunut rockin kahleesta. Vapautuksen toi sama mies, joka minut siihen sitoi.